

BIBLICKÉ POSTAVY – ONDŘEJ

„Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu.“ Tak začíná úryvek evangelia, který se čte při liturgii této neděle (Mk 1,29). Mnohokrát jsem zašel – a myslím, že to učinili i mnozí čtenáři, poutníci do Svaté země – na místa, kde leželo Kafarnaum, které je teď pokryto archeologickými nalezišti, tedy vyznačeno cestičkami mezi chudými domy rybářů. Františkánský archeolog, otec Virgilio Corbo, původem z italského kraje Basilicata, zde po léta žil, pracoval na tomto území a střežil prostor, do něhož dávná tradice, sahající téměř až k počátkům křesťanství, zasadila bydliště apoštola Petra a jeho bratra Ondřeje, a učinil z nich místa úcty. Sem vešel Ježíš, aby navštívil Petrovu tchýni, která ležela na lůžku v horečce. Právě na Ondřeje, jednoho z těchto bratří-apostolů, chceme nyní zaměřit svou pozornost.

Jméno je řeckého původu („mužný“), stejně jako jméno dalšího z Kristových apoštolů – Filipa („milovník koní“); byl původně učedníkem Jana Křtitele. Jeho setkání s Kristem bylo vyprávěno ve dvou verzích, které rovněž vykazují dvě možnosti, jak se celá událost mohla stát. Matouš vypráví: „Když se (Ježíš) ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry – Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: ‚Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.‘ Oni hned nechali síť a následovali ho“ (4,18-20). Nacházíme se tedy u Tiberiatského jezera, snad poblíž Betsaidy („dům ryby“), rodného města obou rybářů.

Jan však ve svém evangeliu vypráví o setkání Ondřeje s Ježíšem jinak. Ondřej naslouchal Janu Křtiteli, když okolo procházel Ježíš, a následoval ho, protože jej Jan označil za „Beránka Božího.“ Ježíš ho vyzval k následování; Ondřej s ním šel do domu, kde bydlel, a zůstal „u něho, bylo kolem čtyř hodin odpoledne.“ Ondřej pak „nalezl svého bratra Šimona a řekl mu ‚Našli jsme Mesiáše!‘ ... A přivedl ho k Ježíšovi“ (1,35-42).

Ondřej vstoupil na scénu během Kristova života vícekrát. Nechal před Ježíšem předstoupit chlapce s pěti chleby a dvěma rybami před rozmnožením chlebů (Jan 6,8); s Petrem a Janem se stranou zeptal Ježíše na budoucí zboření chrámu v Jeruzalémě (Mk 13,3); na prahu Kristova umučení přivádí spolu s Filipem k Ježíšovi některé židovské poutníky, kteří bydleli v řecké diaspoře a toužili setkat se známou osobností (Jan 12,20-20).

Od této chvíle, pokud nebudeme brát v úvahu jeho přítomnost ve večeradle a při volbě Jidášova náhradníka do sboru apoštolů (Sk 1,13), se Ondřej objevuje pouze v lidové tradici, která je zakotvena v apokryfním spisu skutky Ondřejovy. Měl být ukřižován v Řecku a podle legendy byl kříž ve tvaru písmene X. To je v řečtině počáteční písmeno slova Christos, protože Ondřej Krista miloval a následoval. Křesťanské umění jej zobrazovalo po staletí při této mučednické smrti, která připomínala jeho apoštolské působení.

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy)

-oJ-

SYMBOLY BOŽÍHO SLOVA - MEČ

„Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozhraní duše a ducha, kostí a morku a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. (Žid 4,12).

Bůh na nás nehledí povrchně jako obyčejní lidé“; jeho oči se nezastavují u našeho vzhledu, viditelných úspěchů či pádů. Tyto pronikavé oči míří dál, „na rozhraní duše a ducha, kostí a morku“, kam my sami nedokážeme proniknout. On dokáže rozpoznat naše skutečné úmysly, motivace, „skryté já“. A zprostředkování tohoto poznání nás samotných máme v Božích slovech, která někdy jakoby „padnou na nás“ a proniknou jako ostrý meč: opět, ne aby zdtřila, ale aby osvobodila k novým krokům a aby osvobodila ode všech pout zla. Slovo Boží usvědčuje a zároveň uschopňuje k novému životu, ke každému dobrému činu; „veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (2 Tim 3,16-17).

V podobném smyslu máme symbol meče v Ef 6,17: „Přijměte meč Ducha, jímž je slovo Boží.“ Duch svatý nám často vnuká myšlenky – Boží slova, která nám pomohou odolat pokušením a nástrahám Zlého. Toto působení Ducha vidíme v životě Ježíšově: na poušti mu dal slova z Písma, jimiž odolal Zlému (viz Mt 4). Poktačování přišťe

(z knihy Angela Scarana Modlitba s Biblií v ruce)

-oJ-

UP2ME – JE TO NA MNĚ – I. ČÁST

Projekt citové a sexuální výchovy, iniciovaný Hnutím fokoláre

V rámci Hnutí fokoláre se za přispění odborníků zrodil projekt citové a sexuální výchovy, jehož cílovou skupinou jsou děti a mládež ve věku 9-17 let. První zkušenosti s tímto projektem už proběhly v Itálii a několika dalších zemích. Listopadového kurzu pro lektory tohoto projektu se zúčastnilo i pět manželských párů z České republiky a čtyři ze Slovenska. V této rubrice vám přinášíme rozhovor s Paolem Roveou, který stál u začátku projektu a ve druhé části s manželi Šárkou a Milošem Vichovými, čerstvými absolventy kurzu pro lektory.

Zaměření projektu

- Práce s dětmi a dospívajícími podle věkových skupin 9-11, 12-14 a 15-17 let v deseti až dvacetičlenných skupinách, 10-15 setkání pro každou věkovou skupinu.
- Možnost série setkání pro rodiče, kteří mají zájem.
- Některá z projednávaných témat (pro věkovou skupinu 12-14 let): pojetí člověka, rozdíly mezi pohlavím a jejich vzájemný vztah, stereotypy a obraz ženy a muže v médiích, emoce v rozvoji osobnosti, usměrňování negativních emocí, rodičovský konflikt, pochybnosti týkající se sexuální orientace, rizikové chování; na základě zkušeností, které vyplynou ze skupiny: prenatalní život, potrat, antikoncepce, sexualita jako hodnota, formy banalizace sexuality v konzumní společnosti, pornografie na internetu, předčasné sexuální chování.

informace: up2me.afnonlus.org

Up2Me očima jednoho z iniciátorů

Paolo Rovea, lékař a otec čtyř dětí, který se angažuje v práci s rodinami v rámci Hnutí fokoláre, stál u začátku projektu Up2Me, v překladu „Je to na mně“. V rozhovoru, který poskytl pro italské Città Nuova (Nové město), přibližuje jeho vznik a poslání.

Jak vznikl tento projekt?

„Ve světě již existují výborné zkušenosti s některými projekty. Když jsme se ovšem zamysleli nad zajímavými zkušenostmi z oblasti práce s mládeží v rámci Hnutí fokoláre za posledních třicet let, uvědomili jsme si – jako rodiny a jako animátoři mladých – že máme k dispozici několik cenných specifických postřehů. Stálo tedy za to pokusit se vytvořit nový kurz v našem stylu.“

Jak byste tento projekt charakterizovali ve třech slovech?

„Prvním slovem by byla **kontinuita**. Nemluvíme tady totiž o jednom odpoledni stráveném s odborníkem, ani o nějaké jednorázové brožurce pro školy, ale o systematické a souvislé práci se skupinou dětí či dospívajících. Druhé slovo: **moderní přístup**. Neplánujeme mnoho výkladových hodin, ale spíše situační hry, videoklipy, powerpointy, naslouchání zkušenostem a následné diskuze s dětmi. Třetí slovo: **maieutika**¹⁾ neboli metoda, díky níž dostaneme podněty přímo od dětí. Jinými slovy: uděláme to tak, aby ony samy prošly cestou, která by je dovedla ke schopnosti zhodnotit různé životní styly (včetně vlastního) a následně se rozhodovat.“

Tento kurz je určen jen pro katolíky?

„Ne, je pro všechny, pro skupiny jakéhokoli kulturního a náboženského původu, i pro nevěřící. Různé aspekty, včetně toho duchovního (což neznamená nutně náboženského), jsou totiž pojednávány tak, aby byly srozumitelné, sdělitelné a uskutečnitelné pro kohokoliv. Už od začátku jsme do projektu zapojili lidi z různých kontinentů a kultur a díky jim chceme *Up2Me* rozjet v různých kulturách. Pokud by byl zájem tento projekt použít v čistě konfesním prostředí, existuje dodatkový modul, v němž se mohou prohloubit aspekty týkající se víry.“

Jaký pohled na muže a ženu stojí v základech kurzu?

„My věříme v člověka, muže a ženu, ve vztah. Chceme tedy otevřené mladé, kteří se realizují, když vstupují do harmonie s ostatními. Nezajímá nás kurz o sexualitě vytržené z kontextu, ale o citovosti, což je širší koncept. Náš kurz je orientovaný především na celkové harmonické dospívání člověka. Součástí kurzu jsou proto také sociální aktivity ve prospěch druhých na podporu prosociálního chování. Ke zdravému dospívání mladých, i pohlavnímu, je zásadní zažít zaměření na ostatní, dělat něco pro druhé.“

Co mladé učíte?

„Především poznat sebe: jak jsme utvořeni i z anatomicko-fyziologického hlediska, jak fungujeme. Navzdory mnoha informacím, které mladí dostávají, vidíme, že mají hluboké neznalosti. Pak se společně učíme nacházet pozitivní rysy sexuality, té mocné síly, která není ani tak sobeckým nástrojem potěšení, jako spíše darem pro druhého. I přírodní vědy nám říkají, že uzavřená sexualita, obrácená do sebe, uzavírá člověka do bludného kruhu. A opravdu jsme nikdy neměli tolik problémů spojených se sexualitou jako v dnešní době sexuální svobody.“

Mluví se v kurzu také o úctě k sexuálním odlišnostem?

„Ano, úcta a nediskriminování jsou základem kurzu. Každý mladý člověk prochází svým osobním vývojem, v plné svobodě dojde k rozhodnutím ovlivněným tím, v co věří. Zároveň se nemlčí o rizicích, která přináší sexualita prožívaná uzavřeným způsobem (například pornografie), ani o radostech, které plynou z pozitivnějšího životního stylu. Tento aspekt mnohdy rodiče ani společnost dostatečně nevysvětlují, takže mnohdy mladí zažívají zkušenosti, které zanechávají zranění, jež si pak nesou po celý život: viděli jsme jich za tyto roky mnoho. Jako lékař hodně věřím v prevenci.“

Jaké vlastnosti mají mít lektoři?

„Musí to být muž a žena žijící v manželství, protože skupiny jsou smíšené. A musí být ochotni se ve své oblasti starat o skupinu dívek a chlapců. Skrze internetovou platformu kurzu monitorujeme, abychom měli vědecky korektní záznamy o výsledcích. Spolu s univerzitami, které nás sledují, je naším cílem publikovat v oficiálních vědeckých pramenech.“

Co požadujete po účastnících?

„Chť zažít neobvyklou zkušenost a vytrvalost zúčastnit se všech 10-15 plánovaných setkání, aktivní účast v diskuzi a při hodnocení konečného výsledku. Samozřejmě garantujeme zachování profesionálního tajemství toho, co vyjde o účastnících kurzu najevo. Zároveň nabízíme i rodičům, kteří si to přejí, několik schůzek, protože považujeme za důležité, aby se i oni mohli s těmito tématy konfrontovat.“

Rozhovor zpracoval Pietro Riccio (Nové město); pro Poutník vybrala -BM-

¹⁾ Maieutika (řecky umění porodní báby; porodnické umění – narážka na povolání Sokratovy matky) je termín používaný Sokratem pro umění vést dialog. Maieutika je součástí sokratovské metody. Jejím jádrem je myšlenka, že pravda je latentně přítomna v rozumu každého člověka už od narození, ale musí se „přivést na svět“ prostřednictvím správně položené otázky učitele. (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Maieutika>)

AHOJ DĚTI!

Naše únorové setkání
se trochu vrátí

k pátečnímu svátku Uvedení Páně do chrámu. Už sám název vypovídá o tom, co se stalo. V Lukášově evangeliu čteme tento krásný příběh. Panna Maria s Josefem přinesli malého Ježíška do chrámu, aby ho podle Mojžíšova zákona zasvětili Hospodinu.

Setkávají se tu se Simeonem. Tento zbožný a spravedlivý muž byl Duchem svatým veden do chrámu právě v době, kdy tam doputovala Svatá rodina. Bylo mu totiž předpovězeno, že nezemře dříve, než spatří Mesiáše. V okamžiku setkání bere Simeon Děťátko do náručí a pronáší nádherná slova o tom, že Ježíš je spasením a světlem pro všechny lid... .

Simeon očekával narození Mesiáše trpělivě a pokorně. Stejně tak i prorokyně Anna, která žila v chrámě a sloužila Bohu, velmi dlouho čekala na tuto událost.

Na Hromnice, jak se také tomuto svátku říká, svítí kněz svíce – hromničky. Připomínají svým světlem Pána Ježíše a mají spolu s modlitbou chránit před bouřkou.

Naše velká svíce je poskládána z mnoha svíček menších. Svíčky leží ve všech směrech vedle sebe, ale i přes sebe. Je tu však i několik svíček, které se s žádnou jinou nepřekrývají. Vaším úkolem bude je najít, spočítat a pak se zamyslet, kolikátý únorový den zdůrazňují a proč.

(Otazníček)

Pro starší:

Stejně jako rozkrojíme bochník chleba nožem na dvě poloviny, rozdělí nám letošní únor Popeleční středa. Případně totiž na čtrnáctého. První polovina je tedy v mezidobí, ale druhá už postní.

Opět dostáváme čas milosti, nabízí se nám možnost k obrácení. Čas navrátit se blíže k našemu Pánu, od kterého se tak často vlastní vinou vzdalujeme...

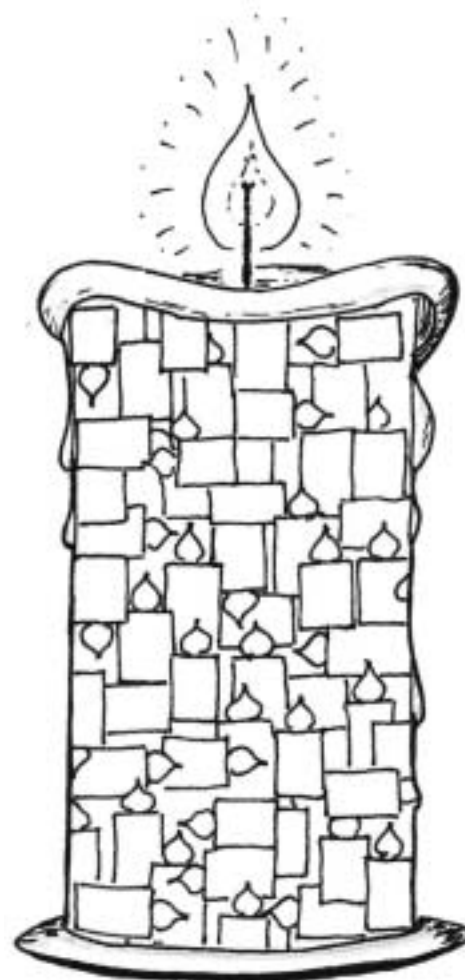
Popeleční středa je jakousi branou do postní doby. Nebojme se skrze ni projít do prostoru, kde můžeme lépe pohledět na kříž, na našeho Pána, uvědomit si znovu celou velikost spasení, pochopit vlastní bídu a hříšnost, ale současně i to, že Pán nás i s tím vším miluje a jak říká papež František: „**Na tíži hříchu odpovídá Bůh plností odpuštění.**“

Nechme tedy za sebou to, co nám překáží „ve výhledu“ a brání projít branou, a vydejme se na cestu postní dobou...

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Na obloze zářilo 10 dvojic hvězd a 12 jich bylo samotných (ty mohly třeba později vytvořit kruh kolem Mariiny hlavy).

ZKUŠENOSTI

Závan nového života

Když mi bylo patnáct let, moji rodiče se rozešli. Maminka to udělala, aby ochránila majetek. Můj otec byl totiž hazardní hráč a ohrožoval rodinný majetek. Odešel z domova a zanechal v mém srdci hlubokou ránu, kterou jsem nedokázala přijmout. Vzdálila jsem se od Boha a ztratila jsem důvěru v Otcovu lásku.

Chtěla jsem se zařídit podle svého a uvěřila jsem tomu, že svou bolest vyléčím tím, co mi poskytoval svět: pochybná přátelství, alkohol, drogy, sex. Mé srdce vyhasínalo a s tím umírala i má touha žít. Moje psychologická a sociální situace se rychle zhoršovala. Postupně jsem se začala poškozovat, odmítala jsem jíst a chtěla jsem si vzít život. V očích Božích jsem však měla příliš velkou cenu, byla jsem hodná úcty, byla jsem jeho dcera a nemohla jsem se ztratit.

Na naše gymnázium nastoupila Michaela, učitelka náboženství, která mě získala svou radostí a láskou k Ježíšovi. Patřila do Charismatické obnovy.

Ocitla jsem se v domě plném mladých lidí, kde Bůh zasel do mého srdce semínko, které - i když pomalu - vyklíčilo. Bylo to semínko s příděchem nezištné lásky, která je věčná, upřímná, která člověka nezklame a neopustí. Bůh čekal a postupně mne přitahoval a já jsem se jím nechala přitáhnout.

Když jsem se setkala s Bohem, bylo náročné změnit svůj život. Příliš jsem zapustila kořeny do světského života, bylo těžké odložit masku, kterou jsem roky nosila. Zvláště během jednoho setkání jsem zakusila moc milosrdenství. Během mytí nohou jsem pocítila hlubokou lásku ke svému otci a se slzami jsem políbila nohy jednoho přítele. Říkala jsem si přitom pro sebe: „Tatínku, mám tě ráda.“ Tak jsem se po devíti letech odmlčení vydala promluvit se svým otcem.

Bez pomoci Ducha svatého bych nikdy nebyla schopná učinit určitá zásadní rozhodnutí, která se mi na první pohled zdála nemožná. Právě když jsem si říkala: „Ne, Sereno, toto je nemožné, to nezvládneš,“ jsem si vzpomněla na slova proroka Zacharjáše: „Ne mocí ani silou, nýbrž svým duchem.“

Jsem ti vděčná, Duchu svatý, že jsi nadále velkorysým a věrným přítelem. Prosím tě, abys dál inspiroval mé myšlenky, povzbuzoval mou vůli, byl středem mých citů a vedl má slova, aby můj život byl neustálým znovuzrozením a růstem v tobě.

Serena Napolitano, Itálie

Poprosit o odpuštění

S mou prudkou a autoritativní povahou jsem měla tendenci posuzovat lidi. To ztěžovalo mé vztahy s druhými a také s mým manželem. Před časem jsem se zúčastnila setkání, na němž se prohlubovala slova evangelia. Tam se mé jistoty poprvé otřásl. Rozhodla jsem se, že udělám svou první zkušenost v práci, kde jsem zodpovědná za personál jednoho velkého skladu s více než třiceti zaměstnanci. Zvláště jeden z nich mi byl nesympatický. Když měl dostat výplatu, hodila jsem mu obálku s penězi na psací stůl. A teď? Zkusila jsem se na něj dívat jinak než předtím, jako kdybych si nasadila brýle. Dodala jsem si odvahy, přiblížila jsem se k němu a přede všemi jsem se mu omluvila. Byla to jedna z největších radostí, jakou jsem ve svém životě zakusila.

D. B., Brazílie

Neděle, den odpočinku

Je neděle! Konečně odpočinek. Chtěla jsem se podívat na jeden velmi zajímavý film, když najednou někdo zazvonil u dveří. Lekla jsem se, že chvíle odpočinku je ohrožena. Když můj syn viděl mou reakci, zeptal se mne, jestli nechci, aby řekl tomu, kdo je za dveřmi, aby přišel jindy. Málem jsem souhlasila. Ale ne... otevřela jsem. Přede mnou stála jedna známá, která se mne ptala, jestli mám čas. Výraz její tváře prozrazoval, že je to naléhavé. „Musím s vámi mluvit...“ „Dobře, pojdte dál. Je doma i manžel, jestli chcete, můžeme si sednout i s ním.“ Tři hodiny jsme jí naslouchali. Vyprávěla, že se chce rozvést, ale než to řekne svému manželovi a než podá žádost o rozvod, chtěla si promluvit s námi. Nebylo jednoduché naslouchat jejím výlevům plným bolesti, nedorozumění, zloby... Nakonec se objasnilo mnoho pochybností. Uzavřeli jsme modlitbou a rozhodnutím milovat jako první. Domů se žena vracela s novou silou, připravená bojovat, aby zachránila své manželství.

Byla to neděle prožitá jako „den Páně“, kdy jsme dělali to, co si myslíme, že by dělal Ježíš: milovat bez posuzování.

N. A., Venezuela

Když se den života nachýlí...

Jedno odpoledne jsme poprvé vstoupili do onoho domu. Našli jsme tam ovzduší zoufalství – rodinní příslušníci prožívali pocit viny vůči svému příbuznému, který jim vyčítal rozhodnutí, která prodlužovala jeho utrpení. Nemocný, ležící, blížký agónii, již několik dní odmítal jakýkoliv kontakt. Když nás viděl, „přijal“ nás slabým hlasem: „Jestli jste přišli, abyste mě usmrtili, tak dobrá... jinak odejděte. A neříkejte mi, že vám to zakazuje zákon.“ V několika okamžicích jsme mu řekli, že to, co děláme, neděláme kvůli nějakému zákonu, ale protože nám na něm záleží. „Jestli nám dovolíte, můžeme se pokusit vás zbavit bolesti a umožnit vám si alespoň dnes v noci odpočinout.“ Přijal to, i když s nedůvěrou vůči „nově příchozím“. Začali jsme terapii morfiem, která hned zabrala. Následující ráno byl scénář jako vyměněný. Rodinní příslušníci nám s dojetím vyprávěli, že večer je pacient – konečně zbavený bolestí – všechny jednotlivě pozdravil a s každým se usmířil. Potom vyčerpaný usnul. Byli jsme u něj, když se vzbudil: usmál se na nás a zvolal: „Jsem v ráji.“ Pak znovu usnul, tentokrát definitivně. Odpoledne zemřel, v atmosféře pokoje.

Byla to krátká asistence, trvala jeden den. Co je 24 hodin v životě člověka? Ale o co by on a jeho rodina byli ochuzeni, kdyby byl jeho život ukončen o 24 hodin dříve?

Aktivita týmu paliativní léčby sestává z mnoha setkání, jako je toto. Některá jsou krátká a intenzivní, jiná dlouhá a opakovaná. Jde o každodenní cestu, která může trvat měsíce, kterou tým prochází společně s nemocnými a jejich rodinami.

Může jít například o mladou ženu, které je třeba sdělit (jak o to ona sama při našem prvním setkání poprosila), že nadešla chvíle, kdy se má rozloučit se svými dcerami ve věku šest a devět let.

Jde o mnoho každodenních příběhů. Komplexnost vazeb a vztahů, které do těchto příběhů vstupují, během někdy dlouhé a strastiplné, jindy nenadále krátké cesty nevyhnutelně vyžaduje globální a multidisciplinární péči o celou rodinu. Jsou to každodenní křehké příběhy. Dotýkají se nás a zároveň nás vedou kupředu, v rámci „principu vzájemnosti“, který italský ekonom Stefano Zamagni popisuje jako „vzájemně obohacující vztah, ve kterém nejen jeden dává a druhý dostává. Ten, kterému je něco poskytováno, není pouhým předmětem projevené laskavosti ze strany toho, kdo mu toto dobrodiní poskytuje, ale je také někým, kdo to vrací a kdo pomáhá dát smysl jeho konání.“

*Ferdinando Garetto, hospicový lékař a odborník na paliativní léčbu
pro Poutník zpracovala -BM-*

ŽIVOT ZE SLOVA

Ve spárech alkoholu

Bylo to jednoho zimního dne. V brzkých odpoledních hodinách mi najednou volala sestřička z farní kanceláře, že tam má nějakého bezdomovce a neví, co s ním má dělat. Asi za deset minut jsem dorazil na faru. V šeru chodby jsem spatřil staršího muže. Byl špinavý, zarostlý a bos. Trásl se zimou a páchl alkoholem a špínou. Vzal jsem ho do kanceláře a společně se sestřičkou jsme se ho snažili vyslechnout.

Poznal jsem ho, když promluvil. Byl to František, bývalý krásný ministrant, který horlivě sloužil u oltáře už od svých čtyř let. Nyní stojí před námi čtyřicetiletá lidská troska. Člověk, který podlehl alkoholu, který ho postupně připravil o všechno – o rodinu, ženu a děti, o práci, domov, důstojnost a nyní i o boty.

Co provedl? Měl hlad, tak šel do restaurace, dal si jídlo a chtěl utéct, protože neměl čím zaplatit. Majitel restaurace ho zadržel a sebral mu boty s tím, že mu je vydá, až zaplatí oběd. Vypravil jsem se tedy do restaurace pro boty. Nechal jsem si zavolat pana majitele a zjistil jsem, že je to také náš bývalý ministrant, přibližně stejného věku jako František. Říkám mu: „Víš, komu jsi sebral boty? To byl Franta...“ „Jé, to není možné, já jsem ho nepoznal.“ Vzal boty a šel se mnou na faru.

Tam jsme se Františkovi všichni snažili domlouvat, aby se dal léčit. V tu chvíli nám sliboval všechno. Věděl jsem, že to vůbec nemůžeme brát vážně. Proto jsem ho vystavil ještě jedné zkoušce. Řekl jsem mu, že pokud to myslí vážně, ať přijde druhý den v určitou hodinu před faru, že tam přijdu také a budeme to řešit spolu.

Vyřídil jsem si volno v práci a šel jsem druhý den na naši schůzku. K mému překvapení František čekal. Vzal jsem ho domů. Vykoupal se, oholil, najedl se, a já zatím hledal léčebnu, která by ho přijala.

Věděl jsem, že je potřeba zajistit to co možná hned, dokud je odhodlaný situaci řešit. Nebylo to snadné. Například když v jedné léčebně slyšeli jeho jméno, sdělili mi, že ho už nevezmou, protože tam byl již čtrnáctkrát a vždy utekl. Nakonec se to v jednom zařízení podařilo, nastoupit mohl do konce týdne. Jenže František neměl ani občanský průkaz, prý mu ho vzali na ubytovně, kde také něco vyvedl a odkud ho vyhodili. Na ubytovně však nebyl. Šli jsme tedy na vlakové nádraží, kde měl v úschovně všechny svoje věci. Jedna taška a jedna igelitka, celý jeho majetek. Našli jsme tam rodný list, mohli jsme tedy požádat o nový občanský průkaz. I toto se podařilo vyřídit urychleně. Vnímám jsem to jako Boží prozřetelnost, která nás vedla.

František přespal u nás a druhý den jsme vyrazili autem do léčebny. Cesta byla dlouhá, takže jsem měl možnost vyslechnout jeho životní peripetie. Byl si vědom toho, co všechno alkohol způsobil, ale i toho, že už mohl být několikrát po smrti a že jeho ochrana byla v rukou Panny Marie. Bylo pěkné, že si uchovával víru a byl opravdovým mariánským ctitelem.

Pak jsme se dlouhou dobu neviděli, kontakt jsme měli jen telefonický. I když léčbu tentokrát absolvoval, přece jen tam ještě nějaké návraty byly, nicméně to nikdy nevzdal.

Našel si práci jako správce a údržbář v mužském klášteře. Po čase byli řeholníci přeloženi do Čech. Tenkrát se mne ptal, zda má jít s nimi. S manželkou jsme mu to doporučili. Sice se teď nevidáme, ale na svátky vždycky pošle přání.

Petr Mach, Zlín

Setkání v supermarketu

Situace mi připadala absurdní. Bral jsem si z police v supermarketu zboží, když jsem ucítil, jak do mne narazil nákupní vozík a udeřil mě do nohy. Pocítil jsem bodavou bolest, ale zadržel jsem výkřik. Otočil jsem se, abych viděl, co se děje.

Žena s malým chlapcem v náručí na mě zlostně zírala bez jediné známky lítosti nebo omluvy. Bylo tam určitě dost místa, aby prošla, aniž by do mne vrážela, ale s telefonem a vřesticím dítětem, vozíkem a krabicí, kterou upustila, bylo pochopitelné, že se to stalo.

Zareagoval jsem slovy, která nebyla úplně zdvořilá, a nechal ji projít. Zahnul jsem do další uličky a opět jsme si byli v cestě.

„Zase vy?“ řekla mi tónem, který rozhodně nebyl přátelský. „Jo, jo, zase já. Nakupuji právě jako vy, možná se uvidíme ještě jednou,“ řekl jsem. „Nebylo by lepší, kdybyste ukončila ten hovor na mobilu a nedělala dvě věci najednou?“

V té chvíli ztratila nad sebou kontrolu. Náhle se cítila být v právu zahrnout komentáři a urážkami zcela cizího člověka. Na nic nezapomněla. Aby bylo ještě hůř, chlapeček začal křičet, mobil letěl na zem, krabice znovu spadla a vysypala se všude kolem po podlaze. To už bylo na ženu příliš, a tak klesla v slzách k zemi. Začal jsem sbírat její věci a tišit chlapečka. Snažil jsem se ho zaujmout svazkem klíčů, které jsem měl v kapse. Klouček se začal smát a paní se uklidnila.

Kupující, personál a další lidé se pochopitelně přišli podívat, co je to za zmatek, ale když viděli, že se vše zklidnilo, odešli a nechali nás být. Pomohl jsem ženě vstát a zeptal jsem se, zda toho ještě potřebuje hodně nakoupit. Místo odpovědi mi ukázala nákupní seznam. Řekl jsem jí, ať tam počká, než seženu, co jí ještě chybí. Musel jsem dvakrát nebo třikrát některé věci vyměnit, než jsem našel tu správnou značku, ale nakonec jsem to dal dohromady.

Když už všechny věci ze seznamu byly v nákupním vozíku, žena se na mne podívala a bojácně řekla: „Děkuji a promiňte, jak jsem se k vám předtím chovala. Nevím, co mám dělat. Manžel ztratil zaměstnání a nevíme, jak vyjdeme do konce měsíce. Připadá mi, že na nás padá celý svět. Proto jsem našťvaná a agresivní.“ Neměl jsem ovšem žádné okamžité řešení, ale spontánně mě napadlo říct: „Podívejte, na to nemám odpověď, ale můžu se modlit za vás a za vašeho manžela, aby sehnal práci.“ Pohlédla na mě trochu udiveně a odpověděla: „Nedokážu věřit v Boha, ale stejně... děkuji vám!“

V následujících dnech jsem se často a intenzivně za tuto rodinu modlil. Jednoho rána jsem tu ženu opět potkal v obchodním domě. Viděla mě z dálky a přišla za mnou. „Představte si, navzdory všem překážkám, můj muž byl na pohovoru v jedné firmě – a ano, vzali ho! Není to žádné ideální místo, ale je stále a se slušným platem. Snad proto, že jste slíbil se za nás modlit? Jak mi to manžel řekl, hned jsem si vzpomněla na vás a vaše modlitby. Moc vám děkuji! Bůh snad přece jen existuje?“

„Já v to pevně věřím a doufám, že se s ním jednou setkáte,“ řekl jsem. Rozloučili jsme se a šli každý svou cestou. Moje srdce se náhle naplnilo vděčností a prosil jsem Boha, aby se s ním setkala také ona.

V. K., Argentina

Návrat

Tatínek zemřel, když mi bylo čtrnáct let. S maminkou, mnohem mladší než on, to bylo velmi těžké: scházela se s přáteli, pila... Nakonec nás opustila a žila s člověkem, který byl částečně s ní a částečně s jinou rodinou. Když se moji bratři oženili, zůstala jsem sama a všechnu vinu za své trápení jsem svalovala na maminku. Nedokázala jsem jí odpustit. Přesto jsem o sobě říkala, že jsem křesťanka. Když jsem pochopila, že mi maminka nemohla dát to, co ona sama nedostala, uvědomila jsem si, že protože jsem dostala milost evangelia, musím se iniciativy ujmout já.

Byl to pomalý proces. Začala jsem jí jednou za čas telefonovat, navštěvovat ji a nosit jí dárky a modlit se za ni. Dříve jsem se pokládala za oběť okolností, zatímco teď jsem objevila, že opravdové štěstí spočívá v lásce, která nic nečeká. I s jejím druhem se postupně vytvořil vztah a snažím se ho neodsuzovat. Nyní jsem mostem mezi mými bratry a maminkou a jsem si jistá, že časem i oni s ní navážou přímý vztah.

Alenne, Brazílie

s využitím materiálů časopisu Nové město sestavila -BM-

SVATÝ KLEMENT MARIA JAN HOFBAUER

(přelom 18. a 19. století)

V Římě ještě žil svatý Alfons, zakladatel řádu redemptoristů, když se v Tasovicích u Znojma narodil manželům Dvořákovým syn Jan. Malý Jan byl do matriky zapsán německy jako Hoffbauer. Otec se ale postaral o to, aby uměl stejně dobře česky jako německy.

Jan se dobře učil, ale na studia nebylo pomyšlení. Po předčasné otcově smrti poslala ho matka do učení k pekaři Dobešovi do Znojma. V roce 1769 jako pekařský tovaryš vykonal Jan pout' do Říma. Po návratu přijal místo pekaře v klášteře v Loukách u Znojma, kde mu opat umožnil návštěvu klášterní školy. Po opatově smrti odešel Jan do Vídně, kde našel dobrodince, kteří mu umožnili ve studiu pokračovat. V roce 1786 odešel se svým přítelem Tadeášem Hýblem do Říma, kde oba mladí muži vstoupili do řádu redemptoristů. O rok později přijali kněžské svěcení a složili řeholní sliby. Jan dostal řeholní jméno Klement.

Představení poslali oba novokněže zpět do Vídně, později do Varšavy, kde působili dvě desetiletí. Otec Klement se tam nesmírně obětavě věnoval chudé mládeži. Ale při dělení Polska se Varšava dostala pod pruskou nadvládu a v roce 1807 město obsadil Napoleon a redemptoristé byli z Varšavy vyhnáni, P. Hýbl tragicky zemřel ubit davem.

Otec Klement se vrátil do Vídně. Podpořil úsilí o „český“ chrám, a tak díky jeho příspěvku obdrželi vídeňští Češi pro své bohoslužby mariánský kostel zvaný „Na nábreží“. Tam posléze spočinuly ostatky tohoto neúnavného apoštola Varšavy a Vídně. Zemřel v roce 1820, svatořečen byl 20. 5. 1909.

Z MASOPUSTNÍHO KÁZÁNÍ PAVLA KONZBULA

...jeden muž se kdysi vypravil na maškarní ples převlečený za d'ábla. Zaparkoval auto, a když už mířil na místo akce, přihnala se náhlá bouřka. Utíkal se tedy schovat do blízkého kostela a způsobil tam mezi účastníky večerní mše svaté strašlivou vřavu. V divokém boji o únik zůstaly po věřících na zemi kabelky, růžence a kancionály. Odchod jedné paní však prudce ukončil fakt, že se jí kabát skřípl v lavici. Honem tedy vyděšeně vykřikla: „Podívej, satane, vím, že za posledních dvacet let jsem byla na každé ranní mši svaté, ale chci ti vysvětlit, že ve skutečnosti jsem celou tu dobu byla na tvé straně.“

V dnešním evangeliu slyšíme Ježíšova slova: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven.“ To, že neztratíme jako křesťané svou působivost, svou radost, kterou máme předat druhým, to nám zajistí nejen Boží milost, ale i naše odolnost vůči pokušení. V pokušeních často roste naše víra, naděje a láska. Jen skrze pevnost v pokušení můžeme oslovovat tento svět. Zdá se, že v křesťanství skončila doba slov a začala doba skutků. Dvěma pánům se sloužit nedá, a pokud to zkusíme, tak riskujeme, že stejně jako paní v onom příběhu nakonec zjistíme, že jsme na špatné straně.

V knize britského spisovatele C. S. Lewise s názvem Přípitek zkušeného d'ábla, jejíž děj se odehrává v pekle na výroční večeri koleje pro výcvik pokašitelů, pronáší čestný host, zkušený d'ábel Zmarchrob přípitek, kdy pozvedá sklenici s vínem značky Farizeus a říká: „Urození d'áblové, přivoňte a oblažte své chřípí. Víte, jak se toto víno míchá? Ze sklizně různých druhů pokrytectví a licoměrnosti. Jsou to odrůdy, které spolu nejvíce soupeřily na zemi. Některé se oháněly pokyny, ostatky, růženci, jiné se honosily protáhlými obličejí a neupřímnými výrazy. Obě spojuje společný rys – nadřazenost a egoismus. Živou doktrínou každé z nich byla zkaženost jiných náboženství, pomluvy byly jejich evangeliem a ponižování jejich litaniemi. Nikde se našemu pokušitelství nedaří lépe, jako na stupních k oltářům. Jsou to možná tvrdá slova, ale pokud bereme křesťanství vážně, tak bychom neměli být minimalisty.

(z knihy kázání Pavla Konzubula Polednice) –oj-

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Únor 2018			
Ne 4. 2.	5. neděle v mezidobí	7:30	Ježkovi 295
		10:30	Mše sv. pro děti
Ne 11. 2.	6. neděle v mezidobí	7:30	Vávrovi 264
		10:30	Židkovi 65
Ne 18. 2.	1. neděle postní	7:30	Venclovi 288
		10:30	Mše sv. pro děti
Ne 25. 2.	2. neděle postní	7:30	Svobodovi 252
		10:30	Kunertovi 458
Březen 2018			
Ne 4. 3.	3. neděle postní	7:30	p. Filáček 332
		10:30	Mše sv. pro děti
Ne 11. 3.	4. neděle postní	8:00	Šebrlovi 415
Ne 18. 3.	5. neděle postní	7:30	Němečkoví 170
		10:30	Macháčkoví 411
Ne 25. 3.	6. neděle postní Květná neděle	7:30	Dvořákoví 406
		10:30	Kotovi 267
Čt 29. 3.	Zelený čtvrtek	18:00	p. Kunert 125
Pá 30. 3.	Velký pátek	18:00	Marešovi 264 HČ

PŘÍLEŽITOST KE SVATÉ ZPOVĚDI

v Dolní Čermné vždy v neděli od 7:00 h. do 7:25 h. a v ostatní dny vždy 30 minut před mší svatou.

SVÁTOST NEMOCNÝCH

Společné udílení svátosti pomazání nemocných se uskuteční v sobotu 10. 2. při večerní mši svaté v 17:00 h. v Petrovicích.

V neděli 11. 2. při ranní mši svaté v 7:30 h. v Dolní Čermné

V 9:00 h. při mši svaté ve Verměřovicích.

Věřící, kteří chtějí přijmout svátost nemocných, prosíme, aby se zapsali na připravené archy v našich kostelích.

ADORACE

Prosíme o službu při modlitbě před Nejsvětější svátostí oltářní ve dnech před Popeleční středou a začátkem doby postní

V kostele v Dolní Čermné: v neděli 11. 2. od 15:00 h. do 18:00 h., v pondělí 12. 2. od 8:00 h. do 18:00 h. a v úterý 13. 2. od 8:00h. do 17:55 h. Zapisujte se, prosím, na připravený rozpis na stolku u bočního vchodu do kostela.

KŘESŤANSKY JSME SE ROZLOUČILI

v kostele v Petrovicích

15. 12. 2017

s paní Ludmilou Novákovou

z Petrovic

otec Josef

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
neděle 4. února 2018
6. a 7. týden / 2018

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 5. 2.	sv. Agáty, panny a muč.		
úterý 6. 2.	sv. Pavla a druhů, muč.	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Augustina Vávru a celý rod
středa 7. 2.	5. týdne v mezidobí	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za rodiče Jansovy, dcery Olgu a Věru a živé a zemřelé z rodiny Jansových
čtvrtek 8. 2.	5. týdne v mezidobí	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Hanu Moravcovou <i>jednání Pastorační rady farnosti</i>
pátek 9. 2.	5. týdne v mezidobí	13:45 18:30 19:00	<i>příprava dětí na 1. sv. přijímání na faře</i> <i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za dar 80 let života s prosbou o požehnání, ochranu a milosrdenství do dalších let
sobota 10. 2.	sv. Scholastiky, panny	17:00	mše sv. v Petrovicích (<i>udílení svátosti nemocných</i>) - na úmysl dárce
NEDĚLE 11. února	6. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Světový den nemocných	7:30 9:00 10:30 15:00 - 18:00 h.	mše sv. v Dolní Čermné (<i>udílení svátosti nemocných</i>) - za farníky mše sv. ve Verměřovicích (<i>udílení svátosti nemocných</i>) - na poděkování za dar 80 let života s prosbou o další Boží požehnání, pomoc a ochranu mše sv. v Dolní Čermné - za Valentina Kunerta a celý rod výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné
pondělí 12. 2.	6. týdne v mezidobí	8:00 - 18:00 h.	výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné
úterý 13. 2.	6. týdne v mezidobí	8:00 - 17:55 h. 18:00	výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné - za Marii, Vladimíra a Ludmilu Navrátilovy a duše v očistci
středa 14. 2.	POPELEČNÍ STŘEDA den přísného postu	16:30 18:00	mše sv. ve Verměřovicích (<i>s udílením popelce</i>) - za Jaroslava Faltyskovou a celou rodinu mše sv. v Dolní Čermné (<i>s udílením popelce</i>) - za Jaroslava Bednáře a rodiče
čtvrtek 15. 2.	po Popeleční středě	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
pátek 16. 2.	po Popeleční středě	13:45 18:30 19:00	<i>příprava dětí na 1. sv. přijímání na faře</i> <i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Marii Cejnarovou, sestry a celý rod
sobota 17. 2.	po Popeleční středě	17:00	mše sv. ve Verměřovicích - za živou i zemřelou rodinu Mlatecovu
NEDĚLE 18. února	1. NEDĚLE POSTNÍ	7:30 9:00 10:30 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Josefa Langra, rodinu Langrovu a Němečkovu mše sv. v Petrovicích - za Josefa a Martu Junkovy a syna Josefa mše sv. v Dolní Čermné - <i>zaměřená pro děti</i> - za Karla Marka, dceru a rodiče <i>modlitba křížové cesty v Dolní Čermné</i>

POUTNÍK, ÚNOR 2018

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 18. února 2018. Poutník vyjde 4. března 2018

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, T. Macháček, P. Židek, V. Kubičková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.